

SOKKENTHEE EN CHOCOLA

Sokkenthee

Mariken Jongman

en chocola

met illustraties van Heleen Brulot

Lemniscaat Rotterdam

© 2011 Mariken Jongman

Omslag en illustraties: Heleen Brulot 2011

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2011

ISBN 978 90 477 0321 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Rare bobbel

De zon scheen, misschien wel vrolijker dan ooit. Wieske stond op de stoep van Amerika, zoals het grote huis van de burens heette, met haar vinger bij de bel. De zomer kon beginnen, hij was nog maar één beldruk bij haar vandaan.

Wieske wist precies wat er ging gebeuren. Ze zag het al voor zich: stralend zou de voordeur openzwaaien. Daar stond de moeder, met haar blonde haar, dat golvend over haar schouders viel. 'Kom je voor Katie? Gezellig, kom binnen!' Katie en Wieske kregen appelsap en aardbeien met suiker, en later, als ze moegespeeld waren, thee. Met taartjes: roze, geel en blauw. Wieske wilde graag de roze. Dat mocht, van Katie.

Katie kon natuurlijk ook Hyacint heten, of Rafaella, dat maakte niet uit. Ze zou deze zomer Wieskes beste vriendin worden, daar ging het om.

Bijna tien was Wieske nu, en deze zomer werd de eerste mega-míétisch mooie zomer van haar leven. Megamietisch, dat was een woord uit de woordenschatkist van haar en haar vader. In dat kistje zaten de woorden die niemand op de wereld kende, alleen hij en zij. Soms sprong er zomaar ineens één in haar hoofd. Zoals nu. Dat gaf zo'n lekker kriebelbeestjesbuikgevoel.

Daar ging-ie dan! *Ding-dang dong-dang*. Ze was niet eens zenuwachtig, waarom zou ze? Er kon niks misgaan. Tevreden bekeek ze zichzelf in het dikke glas van de voordeur:

bruine bobbelstrepen, dat was haar lange haar. Iets roodgervlekts, haar T-shirt. En daaronder bubbelig blauw, haar favoriete spijkerbroek. Het was allemaal nogal vlekkerig en vaag, door de rare bubbels in het glas. Toch was het duidelijk genoeg: dit was zij, Wieske, een paar seconden voor het geluk over haar heen zou stromen, als warme chocolade over slagroomijs.

Het geluid van een slot. Nog een. En nog een. De deur ging een paar centimeter open. Er verscheen een oog. 'Eh... ja?'

'Ik ben Wieske. Ik woon hiernaast.'

'O?'

Heel langzaam ging de deur wat verder open. Wieske zag nu de rest van het gezicht. Het was van een mevrouw, met kort, grijs haar. Niet golvend en blond. Misschien was het de oma. 'Ik eh... ik heb geen geld in huis,' zei de oma.

'Ik hoef geen geld.'

'Ook niet voor postzegels.'

'Ik heb geen postzegels.'

'Mijn man doet de postzegels. Ik niet.'

'Ik woon hiernaast,' zei Wieske nog maar eens. 'Ik zoek iemand om leuke dingen mee te doen, deze zomer.'

'L... leuke dingen?' De deur ging nu helemaal open en de mevrouw kwam tevoorschijn. Ze droeg een grijze blokjesjurk tot aan haar kuiten. Aan haar voeten had ze roze pantoffels met grote pluimdotten erop. 'O, eh... nou ja, kom dan maar binnen.'

Wieske liep achter haar aan, de gang door. Het rook hier naar oude sokken, die in de la liggen, zonder dat iemand ze aantrekt. Wieske kende die geur goed. Op haar vaders slaap-

kamer was zo'n la, vol sokken van Wieskes moeder, Wendelmoed. Daar drukte Wieske haar gezicht wel eens in. Ze hoopte dan dat ze Wendelmoed zou ruiken, maar ze rook alleen maar sok. Oude sok. En hoe langer de sokken daar lagen, hoe oudesokkiger de geur werd. Geen moeder. Alleen sok.

'Ik ben mevrouw De Vries,' zei de mevrouw, en ze duwde de deur naar de woonkamer open. 'Kom binnen.'

Wieske bleef in de deuropening staan. Tsjowie. Was dit hoe oude mensen woonden? Tafels en stoelen, kasten en kastjes, hanglampen en sta-lampen, het was propvol. En alles zag er oud uit. Sommige dingen waren glanzend en oud, andere versleten en oud. Wieske keek achterom. Ze had daarnet de geur ingesnoven en verder niet opgelet, maar nu zag ze dat de gang ook vol stond met spullen. Wie had er nu drie kapstokken nodig? En een, twee, drie, vier, vijf kastjes?

Maar de woonkamer was erger. Toen Wieske wat beter keek zag ze dat er wel een soort inrichting was bedacht. Naast een dikke stoel stonden altijd een schemerlamp en een tafeltje.

Boven elke tafel hing een hanglamp. De meeste grote kasten stonden tegen de muren.

Er was nog een smalle ruimte over om te lopen. Mevrouw De Vries volgde het paadje tussen de meubels door, alsof het heel gewoon was, en Wieske liep dus maar achter haar aan. Het pad kwam uit op een open plek. Daar stonden een blauw bekleed bankje met krullerig houtwerk, twee bloemetjesstoffen stoelen en een lage glazen tafel.

‘Hier is het gezellige zitje,’ zei mevrouw De Vries. ‘Neem plaats.’ Ze wees naar het bankje, dat vol lag met kleurige kus-sentjes. Zelf ging ze in een van de bloemenstoelen zitten.

Het bankje leek wel wat op een troon, maar dan breder. Wieske ging zitten en schoof naar achteren, tegen de leuning. Haar benen staken recht naar voren.

Het was stil in het huis. Zo stil dat ze de klok hoorde tikken. *Tik. Tak. Tik. Tak. Tik. Tak.*

Gek, die klok maakte de stilte nog stiller.

Wieske keek om zich heen. Daar stond de klok. O nee, dáár. En daar. En–

‘Ik heb ze stilgezet,’ zei mevrouw De Vries, die haar blijkbaar had zien kijken. ‘Ik werd tureluurs van het gebimbom en gekoekoek. Alleen die ene doet het.’ Ze knikte naar links. Toen sprong ze op. ‘O, sorry, eerst thee natuurlijk.’ Ze liep met snelle passen de kamer uit.

Eerst? Wat kwam er daarna dan?

Wieske hoefde helemaal geen thee, maar het zou onbeleefd zijn om meteen weg te gaan. Even een praatje maken dan maar. Dan kon ze meteen vragen waar hier in de buurt kinderen woonden. De buurt had niet zo veel huizen. Aan de overkant van de weg was alleen maar bos. Aan deze kant

stonden huizen, maar heel ver uit elkaar. Je moest wel vijf minuten lopen, van Wieskes huis naar Amerika. Aan de andere kant van Wieskes huis, ook zo'n vijf minuten verderop, stond Villa Wielewaal, een groot, wit huis. Jammer genoeg woonde er niemand, dat had ze net gezien. In de tuin stond een bord: *Te huur*.

Mevrouwige mevrouw

Mevrouw De Vries kwam de kamer weer in, met een theepot in de vorm van een olifant, en twee kopjes. Ze schonk de thee in, door de slurf, en gaf een kopje aan Wieske. Bah, die thee rook ook al naar oude sokken! En deze sokken waren *wel* gedragen.

Mevrouw De Vries ging weer in de bloemenstoel zitten. Ze blies op haar thee en nam een piepklein slokje. ‘Meneer De Vries is niet thuis,’ zei ze. ‘Hij werkt.’

‘O,’ antwoordde Wieske.

‘Hij werkt veel. En hard, ook. Hij werkt heel hard.’

‘Ja,’ zei Wieske. ‘Want dan kan hij lekker veel spullen kopen.’ Mevrouw De Vries knikte, maar keek alsof ze niet snapte wat Wieske bedoelde.

Wieske zette haar kopje neer, op het glazen tafeltje. Waar moest ze over praten, met zo’n mevrouwige mevrouw? ‘Eh... mijn vader werkt ook veel en hard,’ zei ze.

‘O ja? Wat doet hij dan?’

Dat was altijd een lastige vraag. Andere vaders deden duidelijke dingen. Ze waren brandweerman, of ambassadeur. Wieskes vader was directeur. Maar van wat precies? Niet van een autofabriek of een koekbakkerij, maar van iets vaags, iets met geld. Hij deed daar allerlei dingen mee: hij zette het ergens neer en liet het groeien, of zo. ‘Mijn vader werkt bij Balling B. Kaaiman Bévé,’ zei ze dus maar.

‘Aha. Als wat?’

‘Als eh... Balling B. Kaaiman.’

Mevrouw De Vries was even stil. ‘Eh... je bedoelt dat je vader Balling B. Kaaiman is?’

Wieske knikte. Haar vader was best een beetje beroemd, dat had ze vaker gemerkt.

‘Dus jullie wonen hiernaast. En jij bent zijn dochter. Wat leuk.’

Wieske knikte weer. Het was inderdaad leuk om Balling Kaaimans dochter te zijn. Ze keek naar haar thee en rekte zich uit om het kopje weer op te pakken. Ze moest een slokje nemen. Weggaan zonder slokje, dat kon natuurlijk niet. Gelukkig wist ze een trucje, dat had ze van Izzy geleerd, de oudste oppasdochter van Tante. Als je je adem goed inhield, proefde je bijna niets.

Wieske zette het kopje tegen haar mond, liet een beetje sokkenthee naar binnen stromen en slikte. Mooi, ze hoefde niet te kokhalzen. Meteen nog maar een slokje, ook al was de thee nog heet. Zo. Nu kon ze wel weg. Ze moest snel verder, anders kon de zomer niet beginnen.

‘Lekker?’ Mevrouw De Vries keek Wieske vol verwachting aan.

‘Ik vroeg me af...’ zei Wieske, ‘wonen er kinderen in de buurt?’

‘Kinderen?’

‘Ja. Waar wonen die? Ik ken hier nog niemand en ik wil graag leuke dingen doen.’

‘Hè? O, eh...’ stamelde mevrouw De Vries. Ze werd een beetje rood. Waarom? Was het zo raar om naar kinderen te vragen?

‘Ja, nee, natuurlijk,’ ging mevrouw De Vries verder. ‘Nee, nee, er zijn geen kinderen. Niet vlakbij. Niet aan de Adelaarslaan. Wel in Ter Broek, natuurlijk. Maar dat is een kwartiertje fietsen.’

Grompdonder.

‘Maar... wonen hier dan alleen maar oude mensen?’

‘Nee hoor, niet oud. Sommige wel, maar de meesten zijn ongeveer van mijn leeftijd.’

Grompdonderstinkgedoe.

Grompdonderstinkgedoenogaantoe.

Dat kon toch niet waar zijn? Waarom waren ze dan verhuisd? Wieske sprong op. ‘Ik moet gaan.’

‘Maar... je thee is nog niet op. Wil je een koekje? Chocolaatje? Ik heb geloof ik nog een paar bonbons in-’

‘Ik moet echt gaan.’ Wieske liep snel naar de voordeur en wachtte. Mevrouw De Vries dreutelde achter haar aan.

‘Nou ja, als je een keer iets leuks wilt doen... Ik heb een la vol leuke spelletjes.’

‘Goed. Tot ziens, mevrouw De Vries.’ Wieske trok de voordeur open.

‘Kom gerust nog eens langs.’

‘Ja hoor.’

Nee hoor.

Waarom zou ze?

Halverwege de oprijlaan draaide Wieske zich om. Mevrouw De Vries stond in de deuropening en zwaaide. Wieske zwaaide even terug en liep toen snel verder. De voordeur viel dicht, met een klapje. Wacht eens even... O help, mevrouw De Vries had natuurlijk gedacht dat ze leuke dingen met háár wilde doen! Nee toch? Jawel, dát was het. Dáárom werd ze rood, toen Wieske vroeg naar kinderen in de buurt. Wat een gek mens. Waarom zou zij met zo'n oude vrouw...

Wieske schudde de mevrouw uit haar hoofd, hop, weg ermee. Er waren belangrijker dingen, zoals geen kinderen hier. Wat nu? Gaan uithuilen bij haar vader? Dat had niet zoveel zin. Ze konden wel weer verhuizen, maar tegen de tijd dat ze een nieuw huis hadden, was de zomer voorbij. Een lange, saaie rotzomer.

Een lange lange lange rotzomer.

Wieske liep langs de weg en de oprit van hun nieuwe huis op. Nou ja, echt nieuw was het niet, het stond er al honderd jaar, had haar vader gezegd. Het was rechthoekig, met zuilen ervoor, alsof het een Griekse tempel was, en een bordes. Een bordes was een soort grote, hoge stoep. Wieske liep de treden op, één tot en met zes, naar de voordeur. Waarom had

haar vader weer zo'n groot huis uitgezocht? Het was niet zo groot als hun vorige huis, maar toch. Wat had je eraan? Ze waren maar met z'n tweeën. Nou ja, Tante was er natuurlijk, maar die ging om vijf uur weg. 's Avonds kwam Tina, of een andere oppasdochter van Tante, maar daar had je ook geen groot huis voor nodig. Ze hadden beter een flat kunnen nemen, in de stad. Dan had je boven je, onder je en aan beide kanten kinderen om mee te spelen. Je werd daar gewoon bedolven onder de kinderen!

Hier had je alleen bomen en gras om je te bedelven. En kamers. Kamers waar je niks mee kon. Ja, een computer kon je er neerzetten. Wieske liep de gang door en de trap op naar haar computerkamer. 'ns Kijken of Rosalie online was.

Nee.

Een mailtje dan maar.

Wat moest ze schrijven?

Geen mailtje dan maar.

Nergens zin in.

'Ben je daar, Wieske?' Tante stak haar hoofd om de deur.

'Nee,' zei Wieske.

'Wat gek, het lijkt net alsof je daar zit. Komt je vader thuis eten, straks?'

'Ja,' loog Wieske.

Eigenlijk zouden ze dit geen liegen moeten noemen. Er zou een beter woord voor bedacht moeten worden. 'Liegen' klonk gemeen, terwijl dit niet gemeen was, maar juist goed. Gielen. Dat was al beter. Maar het kon vast nog mooier. Ze zou het eens aan haar vader vragen. Misschien wist hij iets. Dan kwam er ook eindelijk weer 'ns een nieuw woord in hun schatkist. Dat was al een poos geleden.

Ollah Eila!

Tante ging weer weg, gordijnen ophangen in kamers waar niemand sliep.

Wieske legde haar hoofd op het toetsenbord. Wilde Rosalie nou maar komen logeren. Al was het maar een weekje. Maar Rosalie wilde niet. Wieske mocht wel bij hen komen, in een of ander ver buitenland. Maar ja, dat wilde Wieske natuurlijk weer niet. Ze was al zo weinig thuis, bij papa.

Rosalie wilde ook bij haar ouders zijn. En bij haar zusjes, Marianne Fee en Lelie Marleen, de tweeling. Wieske was beste vriendinnen met alle drie, maar het meest best met Rosalie, ook al was zij een jaar ouder, want Rosalie was een eenling, net als Wieske. Daarom hadden ze afgesproken samen óók een tweeling te zijn. Tweelingvriendinnen. Dat was net zoiets als tweelingzusjes. Net zo samen.

Wieske was dolblij geweest toen de zusjes Hiemstra ten Cate bij haar op school kwamen, twee jaar geleden. Ze kon met alle kinderen opschieten, maar ze had niet echt een beste vriendin. Nu had ze er plotseling drie! Waarvan één de allerbeste. School was opeens heel erg leuk.

Haar slaapkamer op school lag naast die van Rosalie en tegenover die van Marianne Fee en Lelie Marleen. Ze gingen bij elkaar op bezoek, ook stiekem, 's avonds laat. Rosalie en Wieske vertelden elkaar geheimen, in het donker, onder de deken.

Wieske had Rosalie verteld over Bloem en Vos, haar beste vrienden toen ze klein was. Dat had ze nog nooit eerder gedaan, aan niemand niet.

Ze hadden in het donker over Wieskes moeder Wendelmoed gepraat. En over Catherina, dat was Rosalies moeder, die voor andere kinderen zorgde, in het buitenland. Dat werk was belangrijk, want die kinderen waren ziek.

Ollah Eila!

Ik verveel me. Wat doe je nu? Waren
jullie maar hier, dan konden we een
boomhut bouwen, of een musical bedenken.
Suk, Ekse

Eila en Ekse, dat waren hun geheime namen. Het waren afkortingen van Eilasor en Ekseiw. Verder deden ze het bijna nooit meer, woorden omdraaien. Alleen hun namen vonden ze zo nog leuk.

Wieske warmde het eten op dat Tante had gemaakt. Het was natuurlijk veel te veel: de rest moest ze straks goed wegmoffelen in de vuilnisemmer, zodat Tante het niet zou zien. Als ze had gezegd dat haar vader *niet* thuiskwam om te eten, had ze met Tante mee gemoeten, naar de Robijnstraat. Daar had ze dus echt geen zin in. Tante Nancy, zoals ze eigenlijk heette, was wel aardig, maar bij haar thuis was altijd geschreeuw en geruzie en gedoe. Ze had vier dochters, die aldoor elkaars vriendjes afpakten, elkaars kleren inpikten en elkaars haarlak opmaakten.

Han, dat was Tantes man, zei nooit veel. Hij was meestal

ook niet zo goed te zien, want hij zat het liefst achter de krant in zijn stoel. Alleen bij het eten kwam Tantes Han tevoorschijn. Hij heette natuurlijk niet echt Tantes Han. Tante zei altijd ‘mijn Han’ als ze het over hem had. En als ze hem riep, zei ze ‘papa’. ‘Papa, eten!’ Alsof hij haar vader was! Raar, hoor.

Was ik maar niet echt, dacht Wieske toen ze in bed lag.

Was ik maar uit een boek.

Als ze niet echt was, maar uit een boek, dan kon ze toveren. Dan had ze een stokje waarmee ze drie draaitjes maakte, ‘floep’ deed, en hop, er woonde een leuk gezin in Villa Wielewaal. Katie was dan haar beste zomervriendin en Wieske was gelukkiger dan alle sterren in de hemel samen, en de maan erbij.

Maar ze kon niet toveren. Ze had geen stokje waarmee ze ‘floep’ kon doen. Ze had wel een bed, daar lag ze in, een blauw plafond, daar staaarde ze naar, en een zomer die nog helemaal moest beginnen. Een zomer met niets erin, behalve een uitnodiging van mevrouw De Vries: ‘Kom gerust nog eens langs.’ Maar ze wilde niet naar mevrouw De Vries, met haar oudesokkenthees en haar oudemensenmeubels.

Als het lukte, bleef Wieske wakker tot haar vader thuis was, want hij kwam altijd nog even bij haar kijken. Vaak deed ze dan alsof ze sliep, want dan streelde hij over haar haar en bleef wel vijf of tien of vijftien minuten zitten. Als ze niet deed alsof ze sliep, praatten ze. Dat was ook heel leuk. Maar meestal praatten ze niet lang. Papa was dan moe, gaf haar een kus en ging gapend naar bed.

Voordat haar vader thuiskwam, moest ze altijd kiezen: slapen plus haarstrelen, óf wakker zijn plus praten.

Krakend kwam papa's auto de oprit op. Deur. Klap. Voetstappen op het grind. Voordeur. Nu gaf hij Tina haar oppassen taxigeld. Daarna zou hij direct de trap op komen. Zo ging dat. Altijd. Daar kon ze op vertrouwen.

Echt-echt-echt-echt

Slapen of praten, praten of slapen, wat wilde ze? Praten was fijn, maar dan was er geen haarstrelen.

Nee, praten, ze moest praten. Haar vader wist vast en zeker een oplossing voor de lege zomer. Misschien mocht ze wel mee naar kantoor. Dan kon ze brieven dichtplakken. Dat had ze al eens gedaan, twee jaar geleden, toen Tante Nancy ziek was. Na die ene keer had Wieske heftig gehoopt dat Tante weer ziek zou worden, maar dan erger, zodat ze meer dagen moest wegblijven. Jammer genoeg gebeurde dat niet.

De slaapkamerdeur ging zachtjes open en haar vader sloop naar binnen. 'Slaap je, Wielewiekje?'

'Nee, ik ben wakker.' Wieske ging rechtop zitten en knipte haar bedlampje aan.

Papa kwam bij haar zitten. 'Nog steeds? Het is al heel laat.'

'Pap, er wonen geen kinderen, hier. Wat moet ik doen, de hele zomer?'

'Geen kinderen? Niet één?'

'Nul. Alleen oude mensen.'

'Hm... hm.' Haar vader keek voor zich uit. Wieske kon zien dat hij zich afvroeg wat er was misgegaan. Het was juist de bedoeling geweest van de verhuizing dat Wieske meer 'onder de mensen' zou zijn. Dat had hij gezegd. Onder de mensen. Dat was goed voor haar.

'Kan ik niet met jou mee naar kantoor?' vroeg Wieske.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik kan helpen met koffie halen en enveloppen dichtplakken en beeldschermen schoonmaken en-’

‘Liefje, het gaat niet. Ik heb wel vijf lange besprekingen. En bovendien is het verschrikkelijk saai, op kantoor. Iedereen is saai en doet saaie dingen. Niks voor jou.’

‘Maar je hebt geen last van me. Echt-echt-echt-echt niet.’ Bij elke *echt* schudde Wieske haar hele lijf heen en weer, zodat het nog duidelijker zou zijn dat het echt was.

Haar vader schudde zijn hoofd.

‘Maar papa, wat moet ik dan?’ Wieske keek haar vader aan en stak haar onderlip een klein stukje naar voren. Er stond een leger tranen klaar om naar buiten te rollen, in lange rijen van twee. Huilen had grote voordelen. Je kreeg kusjes en aaitjes en lieve woordjes. Maar niet-huilen had ook voordelen. Je leek stoer en sterk, en je vader was trots op je. Als je stoer en sterk was, kon je van alles doen, zoals werken op een kantoor.

‘Tante is er toch?’ zei papa. ‘Zal ik Tina vragen of ze wat vaker komt?’

‘Maar papa, Tina is vijftien!’

Tina interesseerde zich alleen maar voor make-up en televisieprogramma’s waarin ruzie werd gemaakt. Het was knap, zoals ze altijd een programma wist te vinden waarin ruzie werd gemaakt. Wieske had zelfs een tijdje gedacht dat mensen op de televisie vanzelf ruzie gingen maken als Tina naar ze keek.

‘Vijftien. O ja.’ Haar vaders ogen flitsten heen en weer, alsof hij razendsnel nadacht. ‘Wil je dan een fiets?’ vroeg hij.

‘Een fiets?’

‘Ja, fietsen, dat is echt iets voor jou.’

‘Goed. Gaan we er dan samen een kopen, morgen?’

‘Morgen kan ik niet. Ik leg wel een betaalpasje voor je klaar.’

Hij rekte zich uit, zijn gezicht veranderde in een enorme mond.

‘Papa, vertel nog eens over Wendelmoed.’

Het was even stil. Haar vaders armen vielen weer naast hem neer. ‘Vanavond niet, Wiezel, ik moet echt slapen, ik ben doodop.’

‘Mag ik ook iets anders kopen dan een fiets?’ Misschien kon ze een scooter kopen. Dat ging veel sneller. Dan kon ze overal heen rijden, misschien wel naar het buitenland, en toch weer thuis zijn voor het eten.

‘Koop maar wat je wilt, schat.’ Haar vader gaf Wieske een kus op haar hoofd. ‘Als je maar blij bent, en gelukkig. Dat is het allerbelangrijkste. Ik wil dat je een mooie zomer hebt.’ Hij stond op.

‘Hoe mooi precies?’ Wieske gniffelde, want ze wist het antwoord natuurlijk al.

‘Megamíétisch mooi, natuurlijk.’

‘En van jollemejoepie.’

‘Grompdonders knolkoeiend. Welterusten.’ Haar vader liep de kamer uit en deed de deur heel zachtjes dicht, alsof ze al sliep.

‘Papa, papa!’ Wieske schudde voorzichtig aan de dekenhomp.

‘Hè, wat?’ In een tel zat haar vader rechtop in bed. ‘Wat is er?’

‘Ik kan niet slapen.’

Haar vader ging weer achteroverliggen, alsof er ineens geen reden meer was voor bezorgdheid. ‘O. Waarom niet?’

‘Ik maak me zorgen. Wat als ik geen fiets mag kopen? Ik ben nog maar negen. Misschien vinden ze het raar, als ik in m’n eentje een fiets kom kopen. Ik denk dat je toch mee moet.’

‘Hm. Dan bellen ze mij maar op. Of je neemt Tante Nancy mee. En nu lekker slapen.’

‘Pap?’

‘Hm?’

‘Heb jij wel eens dat je iets zegt, en dat het niet helemaal waar is, of zelfs helemaal niet, maar dat het ook niet echt liegen is, want liegen is gemeen, en wat jij zegt is niet gemeen, maar wel gewoon beter voor jou en misschien wel voor iedereen?’

‘Hè? Eh... jawel, ik denk het wel. Hoezo?’

‘Daar is geen woord voor.’

‘Oei.’ Haar vader schoof wat rechterop en keek Wieske aan.

‘Daar moeten we dus hoognodig een woord voor maken. Maar niet nu, want ik ben echt heel moe. Ik moet om zes uur op.’

‘Als jij eerst wat zegt, dan bedenk ik het wel verder. Ik heb toch niks te doen.’

‘Eh... smorrelen. Of sminken... of frokken.’ Haar vader rolde op zijn zij, met zijn rug naar Wieske, en trok de deken over zijn hoofd. ‘Trusse-iefje,’ hoorde ze nog.

Wieske leunde op de vensterbank en keek door haar slaapkamerraam de nacht in. ’s Nachts was je vervelen nog vervelender dan overdag. Kon ze niet iets verzinnen om te doen? Ze kon naar buiten gaan en overlevinkje spelen. Net als vroe-

ger, maar dan in het donker. In het donker moest je ook overleven. Dat was nog spannender.

Overlevinkje was dat ze geen huis meer had. Iedereen was dood, behalve zij. Ze moest zich zien te redden, in de bossen en de velden. Dat was niet gemakkelijk. Ze groef knollen uit en sneed er stukjes vanaf, met het scherpste mes uit de keukenla. Knollen waren hard. En vies. Heel erg vies. Maar ja, ze moest eten, om te overleven. Soms waren er bramen. Dan was overleven leuker. Ze at bramen tot alles paars was: haar handen, haar tong, haar kleren. Daarna bouwde ze een hut en ging ze insecten zoeken, om te bekijken. Want die leefden nog wel, gelukkig.

Er was buiten niet veel te zien. Zelfs geen sterren.

Overlevinkje was leuk. Waarom kreeg ze dan zo'n grompig gevoel als ze eraan dacht?

Het kwam vast door buiten. Het was gewoon te donker daar. Ze moest er maar niet meer naar kijken.

Naar bed. Knoeterhard fantaseren over Katie. Dan werd ze misschien wel echt.

Plofstofjes

Tante kon niet mee naar Ter Broek, want het was dekenluchtdag, géén inkoopdag. Eens in de maand moesten de dekens worden gelucht. Dat betekende dat ze de hele dag buiten moesten hangen, in de frisse lucht. Tante klopte ze uit, met de mattenklopper. Er vlogen dan mooie plofstofwolkjes uit.

Deze keer ging Wieske geen plofstofjes kijken. Ze ging een fiets kopen. Het was een heel eind lopen, haast een uur, over het fietspad langs de weg. In Ter Broek vond ze snel een fietswinkel, ze hoefde maar één keer de weg te vragen.

De fietsverkoper vond het inderdaad raar, dat Wieske in haar eentje een fiets kwam kopen. Dat had hij nog nooit meegeemaakt. Wieske trok papa's papier uit haar broekzak. Dat had ze vanmorgen op de keukentafel gevonden, onder het betaalpasje. Haar vader had het geschreven, met de hand, op briefpapier van Baling B. Kaaiman bv. Er stond op dat zijn dochter Wieske *het gewenste object* mocht kopen. *Indien u vragen hebt, kunt u contact opnemen*, en daarna zijn telefoonnummer.

Wieske gaf de fietsenman het papier en liet het pasje zien. De fietsenman las het papier door. 'Zozo,' zei hij. 'Toe maar. "Het gewenste object." Doe mij ook zo'n brief, met zo'n pasje. D'r staan zeker heel wat centjes op die rekening?' Centjes. Alsof ze een klein kind was. Wieske trok het papier uit zijn handen.